

Arrest

nr. 258 179 van 14 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 15 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

De uitvoering van onderhavig inreisverbod kan worden opgeschort teneinde betrokkene toe te laten te voldoen aan het gerecht.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

In het document "Hoorrecht" dd. 11.02.2021 verklaart betrokkene familie te hebben in België. Betrokkene beweert een vriendin te hebben, nl. mevrouw O.I. (...), waarmee hij vier kinderen heeft.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 24.05.2011 geen gezinscel meer vormt met mevrouw O.I.(...). Beide zijn sedert die datum ingeschreven op afzonderlijke adressen. Betrokkene werd op 10.07.2015 ambtshalve afgevoerd door de Stad Antwerpen en heeft sedertdien geen enkele poging meer ondernomen om de gezinscel te vervoegen.

Betrokkene haalt ook niet aan enig bezoekrecht jegens de kinderen te hebben laten gelden tijdens de periode tussen zijn ambtshalve afvoering en het tijdstip van zijn opsluiting in de strafinrichting. Hij voert geneens stukken aan waaruit enig bezoekrecht zou blijken. Sedert zijn ambtshalve afvoering in 2015 heeft hij ook geen procedure tot gezinsheriniging ingediend met zijn Belgische partner en zijn vier kinderen.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Betrokke haalt geen andere redenen aan dan de voormelde aanwezigheid van zijn vriendin en vier kinderen op het grondgebied om niet te moeten terugkeren naar Nigeria.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Op 05.01.2016 heeft betrokkene een veroordeling bij verstek opgelopen van 30 maanden met onmiddellijk aanhouding door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor feiten van mensensmokkel, valsheid in geschrifte en gebruik en oplichting.

Gezien betrokkene verzet heeft aangetekend tegen deze veroordeling, is deze straf nog niet definitief.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.3. Bij arrest nr. 258 178 van 14 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat zij tevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“1.

Aangezien er ten eerste een schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 05.01.2016 waarbij verzoeker bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Op 15.03.2021 - dag van de bestreden beslissing - werd voormeld vonnis hervormd tot een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden in plaats van de 30 maanden waar de overheid haar beslissing op baseert (stuk 6).

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op de inbreuk en de veroordeling bij verstek. Verzoeker betwist bovendien dat uit dit vonnis zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het huidige gedrag van verzoeker - de feiten dateren van 2015 en vroeger - werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Zo werd het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis zelfs niet bevraagd.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

Het middel is gegrond."

en

"1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bv. diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd (Hof van Justitie C-348/96 - Calfa t. Griekenland, § 23 ev.)

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op de inbreuk en de veroordeling bij verstek terwijl er op dat moment reeds een nieuwe beslissing was tussengekomen.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene verstekvonnis.

Ook het huidige gedrag van verzoeker in detentie werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

Door enkel te verwijzen naar voormelde veroordeling negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel). Zo heeft men geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

Het middel is gegrond."

en

"1.

Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt: (...)

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang.

De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie- en gezinsleven.

2.

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden.

In casu, is er sprake van een familieleven.

Er zijn nauwe persoonlijke banden tussen verzoeker, zijn partner en zijn 4 kinderen (stuk 5).

Het is niet omdat verzoeker niet officieel was ingeschreven dat hij de laatste jaren niet bij zijn gezin verbleef.

Hij diende geen bezoekrecht af te dwingen aangezien hij bij zijn gezin verbleef zoals hij ook heeft geantwoord in het hoorrecht formulier dd. 11.02.2021.

Bovendien heeft de overheid niet onderzocht of verzoeker bezoek ontving tijdens zijn detentie.

Door verzoeker een inreisverbod op te leggen zal hij 3 jaar geen fysiek contact kunnen hebben met zijn familie in België en zullen zijn rechten die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM geschonden worden.

Het gaat niet op te verwachten dat de partner - die moet rondkomen met een schamel loon en de enige kostwinner is - in de financiële mogelijk is om af te reizen met de kinderen naar Nigeria of een ander land buiten Schengen waar verzoeker zijn gezin kan ontmoeten.

Bovendien staat deze inmenging in het recht op een familie- en gezinsleven niet in verhouding met de noodzakelijkheid om verzoeker 3 jaar lang niet toe te laten tot het Rijk en het hele Schengen grondgebied.

De schade die verzoeker zal oplopen (oa. vervreemding van zijn gezin en vice versa) door gescheiden te worden van zijn gezin is veel groter dan de noodzaak van de Belgische Staat om verzoeker 3 jaar lang weg te houden van haar grondgebied.

De bestreden beslissing is een schending van artikel 8 EVRM."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van haar eerste en tweede middel de schending aanvoert van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*, merkt de Raad op dat deze generieke term geen duidelijke omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij bij haar toelichting bij het tweede middel verwijst naar de schending van artikel 13 van het EVRM zij nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Het eerste en tweede middel zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij in het document "hoorrecht" van 11 februari 2021 verklaart familie te hebben in België, dat zij beweert een vriendin te hebben, namelijk mevrouw O.I., waarmee zij vier kinderen heeft, dat het begrip gezinsleven in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd, dat de verzoekende partij, om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient te vallen, dat er *in casu* moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM, dat uit het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij sedert 24 mei 2011 geen gezinscel meer vormt met mevrouw O.I., dat beiden sedert die datum zijn ingeschreven op afzonderlijke adressen, dat de verzoekende partij op 10 juli 2015 ambtshalve werd afgevoerd door de stad Antwerpen en sedertdien geen enkele poging meer heeft ondernomen om de gezinscel te vervoegen, dat de verzoekende partij ook niet aanhaalt enig bezoekrecht jegens de kinderen te hebben laten gelden tijdens de periode tussen haar ambtshalve

afvoering en het tijdstip van haar opsluiting in de strafinrichting, dat zij geen stukken aanvoert waaruit enig bezoekrecht zou blijken, dat zij sedert haar ambtshalve afvoering in 2015 ook geen procedure tot gezinshereniging heeft ingediend met haar Belgische partner en haar vier kinderen, dat zij verklaart in goede gezondheid te verkeren, dat zij geen andere redenen aanhaalt dan de voormelde aanwezigheid van haar vriendin en vier kinderen op het grondgebied om niet te moeten terugkeren naar Nigeria, dat hij bijgevolg in de verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens op gewezen dat de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 5 januari 2016 een veroordeling bij verstek heeft opgelopen van dertig maanden met onmiddellijke aanhouding voor feiten van mensensmokkel, valsheid in geschrifte en gebruik en oplichting, dat gezien de verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen deze veroordeling deze straf nog niet definitief is, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing, gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden, onvoldoende wordt gemotiveerd, maar maakt dit – mede gelet op wat volgt – geenszins aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

3.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist *in casu* evenwel de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.8. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“In het document “Hoorrecht” dd. 11.02.2021 verklaart betrokkene familie te hebben in België. Betrokkene beweert een vriendin te hebben, nl. mevrouw O.I. (...), waarmee hij vier kinderen heeft.

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 24.05.2011 geen gezinscel meer vormt met mevrouw O.I.(...). Beide zijn sedert die datum ingeschreven op afzonderlijke adressen. Betrokkene werd op 10.07.2015 ambtshalve afgevoerd door de Stad Antwerpen en heeft sedertdien geen enkele poging meer ondernomen om de gezinscel te vervoegen.

Betrokkene haalt ook niet aan enig bezoekreht jegens de kinderen te hebben laten gelden tijdens de periode tussenlijn ambtshalve afvoering en het tijdstip van zijn opsluiting in de strafinrichting. Hij voert geneens stukken aan waaruit enig bezoekreht zou blijken. Sedert zijn ambtshalve afvoering in 2015 heeft hij ook geen procedure tot gezinsheriniging ingediend met zijn Belgische partner en zijn vier kinderen.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Betrokke haalt geen andere redenen aan dan de voormelde aanwezigheid van zijn vriendin en vier kinderen op het grondgebied om niet te moeten terugkeren naar Nigeria.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Op 05.01.2016 heeft betrokkene een veroordeling bij verstek opgelopen van 30 maanden met onmiddellijk aanhouding door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor feiten van mensensmokkel, valsheid in geschrifte en gebruik en oplichting.

Gezien betrokkene verzet heeft aangetekend tegen deze veroordeling, is deze straf nog niet definitief.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden is volgens de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

3.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich in haar oordeel baseert op het gegeven dat haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, dat de verwerende partij daarbij verwijst naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 5 januari 2016 waarbij zij bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, dat voormeld vonnis op 15 maart 2021 - de dag van de bestreden beslissing - werd hervormd tot een effectieve gevangenisstraf van vijftien maanden in plaats van de dertig maanden waar de verwerende partij haar beslissing op baseert, dat de verwerende partij geen grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar haar houding, dat de verwerende partij zich enkel lijkt gebaseerd te hebben op de inbreuk en de veroordeling bij verstek terwijl er op dat moment reeds een nieuwe beslissing was tussengekomen, dat zij bovendien betwist dat uit dit vonnis haar persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag kunnen/kan worden afgeleid die/dat gekenmerkt kunnen/kan worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat haar huidig gedrag (in detentie) – de feiten dateren van 2015 en vroeger – door de bevoegde ambtenaar niet werd nagegaan, noch in rekening werd gebracht, dat de verwerende partij niet aantoonst dat zij haar gedrag werkelijk heeft onderzocht, dat de verwerende partij niet kan aantonen dat zij een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat er niet *in concreto* is onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag, dat er enkel sprake lijkt te zijn van speculatie, dat haar recent gedrag in de gevangenis zelfs niet werd bevraagd, dat de verwerende partij dan ook faalt om aan te tonen dat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde, dat in die zin een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet kan weerhouden worden.

Zij meent verder dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen, dat er *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde, dat de definiëring van het begrip openbare orde cruciaal is in deze, dat in de Terugkeerrichtlijn zelf echter geen definitie van het begrip zit, dat België hier omspringt met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bijvoorbeeld diefstal onder te laten vallen, dat zij er evenwel aan herinnert dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf evenwel geen motivering van deze maatregelen vormt, dat daaruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt blijkt (arrest Bouchereau), dat dat *in casu* geenszins het geval is, dat de verwerende partij zich, om te oordelen dat een inreisverbod van drie jaar

gepast is, niet enkel en alleen kan baseren op dit ene verstekvonnis, dat de verwerende partij de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde negeert door enkel naar voormelde veroordeling te verwijzen, dat men uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat dient te concluderen dat de verwerende partij overhaast te werk is gegaan, dat er op geen enkele wijze een onderzoek werd gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat, dat de verwerende partij geen navraag heeft gedaan in de gevangenis aangaande haar huidig gedrag, dat nergens aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

3.11. Waar de verzoekende partij meent dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen, dat er *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde, wijst de Raad er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.10., uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij staat voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij op 5 januari 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen een veroordeling bij verstek heeft opgelopen van dertig maanden met onmiddellijke aanhouding voor feiten van mensensmokkel, valsheid in geschrifte en gebruik en oplichting, dat gezien de verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen deze veroordeling, deze straf nog niet definitief is. De verzoekende partij voert aan dat voormeld vonnis op 15 maart 2021 - de dag van de bestreden beslissing - werd hervormd tot een effectieve gevangenisstraf van vijftien maanden in plaats van de dertig maanden waar de verwerende partij haar beslissing op baseert, dat de verwerende partij zich enkel lijkt gebaseerd te hebben op de inbreuk en de veroordeling bij verstek terwijl er op dat moment reeds een nieuwe beslissing was tussengekomen. Daargelaten de vraag of de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had of diende te hebben van het vonnis van 15 maart 2021, merkt de Raad op dat uit voornoemd vonnis, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij schuldig werd bevonden aan de haar ten laste gelegde feiten van mensensmokkel, poging mensensmokkel, valsheid in geschrifte, oplichting en poging tot oplichting en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete zodat de verwerende partij dienstig en correct in de bestreden beslissing kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens vermeldt dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist. In die zin is het betoog van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.10. en voor zover het betrekking heeft op de overtuiging van de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de vaststelling mee in rekening heeft genomen dat zij heden nog steeds als een gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te

schaden. Deze laatste vaststelling is, het weze herhaald, niet onverenigbaar met het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 15 maart 2021, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst en dat zij tevens aan haar verzoekschrift voegt. De Raad herhaalt dat uit het vonnis immers blijkt dat de verzoekende partij schuldig werd bevonden aan de haar ten laste gelegde feiten en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete zodat de verwerende partij dienstig en correct in de bestreden beslissing kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins wordt betwist.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift nalaat concreet aannemelijk te maken dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij verwijst weliswaar naar haar recent gedrag in de gevangenis maar laat na dit gedrag concreet toe te lichten en legt in dit verband evenmin enig stavingstuk voor, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij haar huidig gedrag in detentie ten onrechte niet mee in rekening heeft genomen. Waar zij in dit verband nog meent dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt blijkt en dat dat *in casu* geenszins het geval is, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling, doch ook naar - onder meer - de aard van de feiten waarbij wordt toegelicht dat het gaat om feiten van mensensmokkel, valsheid in geschrifte en gebruik en oplichting. Op grond van voornoemde vaststellingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door louter voor te houden dat uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt niet blijkt, toont de verzoekende partij aan dat ze het oneens is met voornoemde motieven doch maakt zij niet aannemelijk dat die motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij haar gedrag werkelijk heeft onderzocht of dat zij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Zij toont niet aan dat er enkel sprake lijkt te zijn van speculatie of dat er op geen enkele wijze een onderzoek werd gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat. Door louter te betwisten dat uit het verstekvonnis haar persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag kunnen/kan worden afgeleid die/dat gekenmerkt kunnen/kan worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.12. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich, om te oordelen dat een inreisverbod van drie jaar gepast is, niet enkel en alleen kan baseren op dit ene verstekvonnis, maakt zij dit vooreerst geenszins aannemelijk en gaat zij er verder aan voorbij dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod tevens rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij aangevoerde familie- en gezinsleven met haar vriendin, mevrouw O.I., en hun vier kinderen, met haar gezondheidstoestand, met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en met het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Het betoog van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet dienstig.

3.13. Door louter voor te houden dat nergens aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel en redelijk zou zijn, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont met haar betoog overigens niet aan dat de opgelegde duur van het inreisverbod *in casu* disproportioneel of onredelijk zou zijn.

3.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij “overhaast is tewerk gegaan” noch dat voornoemde motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt in die zin niet.

3.15. De verzoekende partij beroept zich tot slot op een schending van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.16. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.17. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.18. Omtrent haar gezinsleven betoogt de verzoekende partij dat er nauwe persoonlijke banden zijn met haar partner en haar vier kinderen. Zij verwijst in haar derde middel eveneens naar haar feitenuitlegging waar zij stelt dat zij een Belgische partner heeft, mevrouw O.I., dat uit deze relatie vier kinderen werden geboren, dat zij niet ontkent dat er in het verleden relatieproblemen waren doch

dat sinds de geboorte van D. op 16 oktober 2015 alles weer snor zit en zij samenwoont met haar gezin te Antwerpen, dat zij hier geïntegreerd is en haar kinderen school lopen en haar vrouw werkt.

3.19. Wat het aangevoerde familie- en gezinsleven met haar partner betreft, merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

3.20. Wat het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar vier kinderen betreft, wijst de Raad erop dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

3.21. In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, mevrouw O.I., en haar vier kinderen gemotiveerd als volgt:

"In het document "Hoorrecht" dd. 11.02.2021 verklaart betrokkene familie te hebben in België. Betrokkene beweert een vriendin te hebben, nl. mevrouw O.I. (...), waarmee hij vier kinderen heeft.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 24.05.2011 geen gezinscel meer vormt met mevrouw O.I.(...). Beide zijn sedert die datum ingeschreven op afzonderlijke adressen. Betrokkene werd op

10.07.2015 ambtshalve afgevoerd door de Stad Antwerpen en heeft sedertdien geen enkele poging meer ondernomen om de gezinscel te vervoegen.

Betrokkene haalt ook niet aan enig bezoekrecht jegens de kinderen te hebben laten gelden tijdens de periode tussen zijn ambtshalve afvoering en het tijdstip van zijn opsluiting in de strafinrichting. Hij voert geneens stukken aan waaruit enig bezoekrecht zou blijken. Sedert zijn ambtshalve afvoering in 2015 heeft hij ook geen procedure tot gezinsheriniging ingediend met zijn Belgische partner en zijn vier kinderen."

3.22. De verzoekende partij stelt dat zij niet ontkent dat er in het verleden relatieproblemen waren doch dat sinds de geboorte van D. op 16 oktober 2015 alles weer snor zit en zij samenwoont met haar gezin te Antwerpen en meent dat het niet is omdat zij niet officieel was ingeschreven dat zij de laatste jaren niet bij haar gezin verbleef, dat zij geen bezoekrecht diende af te dwingen aangezien zij bij haar gezin verbleef, zoals zij ook heeft geantwoord in het hoorrecht formulier van 11 februari 2021, doch laat na concreet aannemelijk te maken dat zij de afgelopen jaren bij haar partner en haar vier kinderen verbleef. Zij legt hiervan geen stavingstukken voor. Evenmin bevinden dergelijke stavingstukken zich in het administratief dossier. Het is in die zin dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om over de verklaring van de verzoekende partij in het document "hoorrecht" dat zij een vriendin heeft waarmee zij vier kinderen heeft, te stellen dat uit het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij sedert 24 mei 2011 geen gezinscel meer vormt met mevrouw O.I., dat beiden sedert die datum zijn ingeschreven op afzonderlijke adressen, dat de verzoekende partij op 10 juli 2015 ambtshalve werd afgevoerd door de stad Antwerpen en sedertdien geen enkele poging meer heeft ondernomen om de gezinscel te vervoegen, dat de verzoekende partij ook niet aanhaalt enig bezoekrecht jegens de kinderen te hebben laten gelden tijdens de periode tussen haar ambtshalve afvoering en het tijdstip van haar opsluiting in de strafinrichting, dat zij geen stukken aanvoert waaruit enig bezoekrecht zou blijken, minstens slaagt de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in het tegendeel aannemelijk te maken.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of zij bezoek ontving tijdens haar detentie, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog, nu zij geenszins toelicht of en van wie zij bezoek ontving tijdens haar detentie en eveneens nalaat om in dit verband stavingstukken bij haar verzoekschrift te voegen. De Raad herinnert er in dit verband ook aan dat het aan de verzoekende partij toekomt om ter gelegenheid van haar verzoekschrift een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner en haar kinderen aannemelijk te maken, indien zij zich daarop wenst te beroepen, des te meer indien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven betwist wordt in de bestreden beslissing.

De bij het verzoekschrift gevoegde kopie van de identiteitskaarten van mevrouw O.I. en van hun vier kinderen toont niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar partner, mevrouw O.I., noch wordt daarmee een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen aannemelijk gemaakt. Door louter twee foto's bij haar verzoekschrift te voegen waarop zij met haar vier kinderen afgebeeld staat, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de relatie met haar vier kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een voldoende standvastigheid vertoonde om *de facto* gezinsbanden te creëren. Er bevinden zich verder in het administratief dossier geen objectieve stukken ter staving van een gezinsleven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschermingswaardig was in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschermingswaardig gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en haar vier kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Door louter te stellen in haar verzoekschrift dat er sprake is van een familieleven en dat er nauwe persoonlijke banden zijn tussen haar, haar partner en haar vier kinderen, maakt zij dit geenszins aannemelijk en toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing op dit vlak foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.23. Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat haar kinderen hier school lopen en haar vrouw hier werkt alsook dat zij, door haar een inreisverbod op te leggen, drie jaar geen fysiek contact zal kunnen hebben met haar familie in België en haar rechten die gewaarborgd worden door artikel 8 van het EVRM geschonden zullen worden, dat het niet opgaat te verwachten dat haar partner – die moet rondkomen met een

schamel loon en de enige kostwinner is – in de financiële mogelijkheid is om af te reizen met de kinderen naar Nigeria of een ander land buiten Schengen waar zij haar gezin kan ontmoeten, dat de inmenging in het recht op een familie- en gezinsleven niet in verhouding staat met de noodzakelijkheid om haar drie jaar lang niet toe te laten tot het Rijk en het hele Schengengrondgebied, dat de schade die zij zal oplopen (onder andere vervreemding van haar gezin en *vice versa*) door gescheiden te worden van haar gezin veel groter is dan de noodzaak van de Belgische staat om haar drie jaar lang weg te houden van het grondgebied, is dan ook niet dienstig.

3.24. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij, vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden op grond van gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat de verzoekende partij sedert haar ambtshalve afvoering in 2015 geen procedure tot gezinshereniging heeft ingediend met haar Belgische partner en haar vier kinderen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zij hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen.

3.25. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

3.26. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat zij *“kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.27. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER